

fen, N. P.; Hasle; Jacobsen, S.; Jessen; Krieger; Magius; Mourier-Petersen; Olrik; Pedersen, H.; Pedersen, N.; Philipsen; Ploug; Rasmussen, Chr.; Rosenørn-Lehn; Sehestedt-Sjul; Simonson; Skeel; Skytte; Ussing; Westergaard; Wichfeld; Zytphen-Abeler.

Fraværende efter anmeldt Forfald.

Brasch; Friis, S.; Friis-Suessing; Müller; Nielsen; Poulsen; Rasmussen, N.

Fraværende.

Tobiesen; Andersen, S. M. B.; Bjerring; Brock; David; Estrup; Friis-Frijsenborg; Grevenkop-Castenschjold; Hassner; Hansen, P.; Jacobsen, S. E.; Krog; Larsen; Lehmann; Liebe; Madvig; Melchior; Moltke-Bregentved; Moltke-Hvitfeldt; Petersen, W.; Suenfon.

Formanden: Forhandlingerne kunne saaledes begynde.

Da Ingen begjærede Ordet, fattes Lovudkastets Overgang til 2den Behandling under Afstemning og vedtoges eenstemmig med 35 Stemmer.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af: Udcast til Lov angaaende Foranstaltninger til at forhindre den asiatiske Choleras Indbringelse ad Søveien. (Lovudkastet findes i Tillæg A., Sp. 981 ff.)

Olrik: Loven af 10de Marts 1852 havde vel al Quarantaine mod den asiatiske Cholera, men i det samme Punktum, hvori dette udtaltes, tilføiedes der visse Indskrænkninger, hvis Udførelse paalagdes Quarantainecommissionerne og Sundhedspolitiet, altsaa Quarantainecommissionerne, hvor saadanne fandtes, og iøvrigt de Autoriteter, hvem Tilfaldet med Sundhedsvæsenet paahvilede. Disse Indskrænkninger vare efter min Opfattelse en Følge af de deelte Meninger, som dengang herskede om Choleras Smitsomhed; derimod nu synes alle Ræger at være enige om dens Smitsomhed, navnlig ved de Sjæes Udtømmelser, deres

brugte Klædningsstykker o. s. v. Efterat Loven af 1852 var emaneret, indtraadte en noget svævende Tilstand. Cholera frygtedes af Befolkningen som Pesten, og de Foranstaltninger, der skulde sikke mod dens Indbringelse i Landet, ansaaes i det Hele ikke for tilfredsstillende. En Revision af Quarantainelovgivningens syntes derfor at være i høi Grad ønskelig, for at det nye System, man var gaaet over til, kunde blive consequent gennemført, og man antog tillige, at det blandt Andet maatte blive et Formaal for en saadan Revision at tilveiebringe saavidt muligt Overensstemmelse mellem Nabostaternes og den danske Quarantainelovgivning; thi det kan vist ikke bestrides, at det i høi Grad er ønskeligt, at de søfarende Nationers Quarantainelovgivinger ere nogenlunde overensstemmende, navnlig for de Søfarendes egen Skyld.

De Forholdsregler, der imidlertid fandtes nødvendige, ordnedes administrativt, og efterhaanden begyndte Inspektionsministeriet ogsaa at udstede Bekjendtgjørelser, der indeholdt, hvilke Steder der maatte anses for smittede af den asiatiske Cholera ifølge de Beretninger, som indkom fra de danske Consulere i Udlandet til Udenrigsministeriet. Jeg troer nu, at man meget maa paaskønne Ministeriets Bestræbelser for at ordne denne Sag ved en Lov; men Loven maa efter min Mening enten slutte sig til den almindelige Quarantainelovgivning eller fremtræde som en selvstændig Lov. Man maa nemlig lægge Mærke til, at ifølge Quarantaineloven af 8de Februar 1805 var det ikke alene Pesten, som var Gjenstand for Quarantainevæsenets Virksomhed, men i den første Paragraph af Loven udtaltes det ganske i Almindelighed, at det er Quarantainecommissionernes eller, som de ogsaa kaldes, Sundhedskommissionernes Pligt at træffe de Foranstaltninger, der maatte være fornødne, naar smittomme Sygdomme herske udenfor Landet, og at den samme Anskuelse er gjort gjældende senere, fremgaaer af Loven af 10de Marts 1852 § 2, der uagtet den hæver al Quarantaine mod Cholera, dog henviser til Quarantainecommissionerne. Skal der imidlertid drages en Grændse mellem Quarantainecommissionernes og Sundhedspolitets Virksomhed, synes Reglen at maatte være den,